

forstaaet det, samstemmet med den Anskuelse, som ogsaa er blevet gjort gjældende og fulgt i Finantsudvalget, at holde sig til de foreslaaede Apanager som en Kjendsgjerning for i Aar, uden derved i nogen Maade at forpligte sig for Fremtiden og har saaledes stillet Apanagisterne paa en meget vis Fod, der upaatvileligt gjør alle finantstuelle Operationer for dem langt vandsfelligere, end om de havde en fast bestemt Apanage. Naar man nu siger: der er ingen Fare for Apanagisterne, de lide ikke ved, at man rammer deres Betjente, saa forekommer det mig, at det kun er under den Forudsætning, at man tænker sig Apanagisterne i Almindelighed som Personer, der have et overordentlig stort aarligt Overskud at løbe paa, saaledes at naar de lide et ogsaa meget betydeligt Afdrag, saa komme de ikke i Forlegenhed med Hensyn til deres Udgifter. Nu vil jeg meget gerne indrømme, at Apanagisternes Indtægter ere store; men det er Noget, som vi vide Allesammen, at meget Faa af dem have Overskud, ja at ikke Faa af dem have ideo- lig Underballance. Man kan gjerne udtale dette, thi det er en offentlig Kjendsgjerning (Gen Stemme: Nei!). Jo, og jeg kan nævne Hans Kongelige Høihed Arveprindsen, for det er en offentlig Sag, at han er i Underballance. (Hvysen.) Jeg gjør ham ingen Skade ved at sige det, men, naar der siges et bestemt Nei, saa er jeg forpligtet til at sige et ligesaa bestemt Ja. Forresten troer jeg vistnok, at, naar man agter paa de betydelige Udgifter, som hidtil har været regnet paa, at der maatte gjøres af disse høje Personer og til hvilken Ende man har tillagt dem, hvad jeg altid vil kalde meget høje aarlige Indtægter af et saa lille Land, naar man lægger Mærke til, at Be-

tingelsen, hvorunder de have disse Indtægter, netop er den, at de skulle være fattede paa at gjøre mange Udgifter — Udgifter, som det hedder, for at holde deres Stand og det kongelige Huses Glands vedlige — Udgifter, som bestaae i at kjøbe Kunstgenstande, understøtte Fattige og offentlige Anstalter, samt ved Siden deraf føre, hvad jeg ogsaa meget gerne vil indrømme er Tilfældet, en stor, og efter min Mening, meget for stor Huusholdning, — naar man lægger Mærke hertil, siger jeg — saa mener jeg, at, naar man da pludselig gjør et saa betydeligt Skaar i deres Indtægter, som det, at tage $\frac{1}{4}$ bort, ville de behøve, som enhver Anden, som paa eengang lider et saa væsentligt Skaar i sine Indtægter, at søge at formindste deres Udgifter. Og, bestaaer en Deel af disse Udgifter i Gænger til forskellige Betjente, saa ville de ikke kunne indvinde det lidte Affavn, uden ved at formindste Gagerne. Man kan sige: ja, saa kunne de formindste deres Betjentes Antal; men jeg vil spørge den ærede Forsamling, om hvad den vilde sige om en apanageret Person, som pludselig har sat en væsentlig Deel af sin Huusholdning paa Døren og lod dem ligge Fattigvæsenet til Last og gav dem aldeles ingen Understøttelse — dette vilde jeg betragte som noget aldeles Ugjort, som Noget, som hverken den Kgl. Familie eller Staten kunde være tjent med. Og kun under Forudsætning af, at der handlede saaledes, vilde de være istand til at indvinde saa betydelige Afdrag som disse, medmindre de vilde formindste Lønningerne eller formindste ogsaa de Understøttelser, som de give i goddædige Diemed, og som vi Alle vide ikke ere saa, og som dog ere de sidste, vi maae ønske, at der affortes paa.